

Надія ЗАЛЕСОВА-КАРПЛЮК

Великий світ маленького дитинства

Дитяча поезія

“Лисаний Камінь”

Косів
2017

ББК 84.4 (УКР6)

?

Карплюк-Залесова Н.В.

- 3 **Великий світ маленького дитинства.** Дитяча поезія/ Залесова-Карплюк – Косів: Писаний Камінь, 2017 – К-сть с.

Анотація.

ББК 84.4 (УКР6)

© Н.В. Карплюк-Залесова, 2017

© Видавництво

«Писаний Камінь», 2017

НАЗВАТИ ПЕРЕДМОВУ

Великий світ маленького дитинства... Великий... Бездонний... Світлий... Добрий... Теплий... Щасливий... Це той світ, з якого кожен на цій землі розпочинав свій шлях. Це до нього тулишся підсвідомо, шукаючи прихистку щохвили свого свідомого життя... Світ, в якому за кожен вчинок тебе хвалили і навіть возносили в генії, милувались і тішились, немов безцінною перлинкою. І ти вірив, що саме цією перлинкою є насправді. Світ, де кожне свято було дивом, а в ньому стільки радості, що й не обійняти навіть сьогодні! І тоді, коли ти, провинившись, обіцяв, що більше так не чинитимеш, навіть тоді... це було чисто і просто, бо тобі вірили як нікому...

Дитинство – це та свобода, в якій не було жодних обов'язків, турбот, проблем. Так просто... спати, скільки хочеш, спостерігати у вікні за пташнею і людьми, котрі поспішають до праці, чудуватись, як розмовляє якоюсь, лиш тобі зрозумілою мовою ранішнє і вечірнє місто чи село. Лежати у високій траві та водночас пливти на хмарині, грітись на сонечку, ловити метеликів і сотнями «чому?» на день винишпорювати в тата з мамою, чи у бабусі з дідусем свою правду.

Якесь дивно-загадкове сяйво горить над нашим дитинством. Воно кличе, манить, а ми з неймовірним задоволенням повертаємося туди, щоб зачерпнути цього дива для наших дітей, онуків, правнуків. Адже добре відаємо, що дитинство має бути дитинством, бо дорослими набутись встигнемо. Зі смутком промовляємо: «Далекий світ маленького дитинства...» Далекий... І дороги назад немає. Розуміємо це чітко саме зараз, коли самі стали батьками. І все ж частинку цього теплого світу носимо з собою завжди та всюди. Ні розгубити, ні розхлюпати дитинства до кінця ми не в праві.

Залишаймося в душі дітьми хоч вряди-годи, адже в тому чарівному світі все по-справжньому. Це – чистий світ, де немає зла, дволикості, заздрості чи ненависті. Це саме те, що Господь хоче бачити на своїй землі. Слова зі святого Євангелія від Святого Апостола Матвія (святого апостола Матвія) (18:1-4) якраз нагадують нам про це: «Підійшли до Ісуса тоді Його учні, питаючи: Хто найбільший у Царстві Небеснім?.. Він же дитину покликав, і поставив її серед них... та й сказав: «Поправді кажу вам: Коли не навернетесь , і не станете, як ті діти, не ввійдете в Царство Небесне!.. Отже, хто впокориться, як дитина оця, той найбільший у Царстві Небеснім».

Повертаймось у дитинство і не встидаймось там черпати простої та щирої мудрості.

Надія КАРПЛЮК-ЗАЛЕСОВА

УКРАЇНСЬКІЙ ДИТИНІ

*І в дитинство, ніби в теплі краї
летить душа, їй там тепло завжди.
Л.Костенко*

ВЕЛИКИЙ СВІТ МАЛЕНЬКОГО ДИТИНСТВА

Великий світ маленького дитинства,
Великий... що й не обіймеш,
Бо спів душі у ньому не дволикий,
Бо щиру радість в ньому віднайдеш.

Ти віднайдеш у цьому світі перли,
Які в дорослому, можливо, й не знайдеш,
Бо в нім немає ні краплини скверни,
Хоч паралелі з мікроскопом обійдеш!

Великий світ маленького дитинства
Тебе спровадить у дорослий світ:
В батьківства світ і твого материнства
І там залишить свій маленький слід...

Той слід дитинства, вдягнений у зрілість,
Що пам'ятати маємо завжди,
Бо з тими завше всюди Божа милість,
Хто залишився у душі дітьми.

13.04.2017 р.

МОЛИТВА МАТЕРІ ЗА ДИТИНУ

Ти дав мені, Боже, дитятко
Торкнути своїх грудей,
Дозволь своїм словом молитви
Просити за наших дітей.

Здоров'ячка кожній дитині,
Світла – в голівку її,
Потіха, щоб була для мами,
Опора у старості дні.

Щоб батька була руками
На схилі прожитих літ...
Не гнітом тяжким, тягарами, -
Дитинний несла отвіт.

Влий істини в серце дитини
І розум її осіни,
Дай, Боже, щоб були щасливі
Всі донечки наші й сини!

А ще, добрий Господи, миру
Землі українській подай:
Щоб діточки мали майбутнє,
Щоб ворог покинув наш Край.

Ти дав мені, Боже, дитину,
Недуги усі відведи.
Дай ясну та світлу днину,
Щоб діточкам нашим зрости.

08.07.17 р.

МАМИ АНГЕЛА ДЕНЬ

Букет кленовий багрянцю листя
Несу матусі в дарунок я,
Намиста низки з горобини –
В День Ангела - її ім'я.

Візьми, матусю, букет кленовий,
Він в позолоті політніх днів.
Я так люблю, тебе рідненька,
Бо ти найкраща з усіх мамів

Візьми, матусю, цю позолоту –
Окрасу милу – осінній спів.
У клин птахи... для перельоту,
Калини кетяг в саду доспів.

На іменини іще смаколик
Щоб солоденько тобі було,
Щоб над тобою твій Янголик
Тримав розкритим своє крило.

31.07.2017 р.

МАМИН ПИРІГ

Родзиночки мама вклала
В пиріг, що мені випікала,
А попри родзинки – горішки,
Щоб слинка котилася трішки.

А попри горішки ще й маку,
Щоб більше було в ньому смаку..
І це ще не все: моя мама –
В оточенні газдиня є знана.

Варить і пече, і зішиє,
Прасує, пере і помиє, –
Що хочеш, зроблю для матусі -
Тим втіхи добавлю бабусі.

Красень! На славу вийшов пиріг!
Пахне далеко – за дому поріг!
Аж на другий краєчок села
Зве смаколик, що мама спекла!

Сміються родзинки, горішки,
В чайочку люстерках – усмішки.
Мій тато і я поцілунок
Віддали за мамин дарунок!

25.07.17 р.

*Дитина – дзеркало родини:
як у краплі води відбивається сонце,
так у дітях відбивається моральна
чистота матері і батька.*

Л.Костенко.

МОЯ РОДИНА

Матуся і тато, обидві бабусі,
Ще дві прабабусі та два дідусі..
Ось скільки я родичів маю багато
І люблять мене надзвичайно усі!

А я ж як люблю моїх неньку і татка!
Бабусь теж люблю – вони кращі за всіх!
Бо скарбом безцінним для них є онуки,
До нас бо не знали ще стільки утіх.

Мої дідусі поладнати не можуть:
З ким маю іти на рибалку чи в ліс,
Зате ось бабусі ураз заявляють:
До риби та лісу я ще не доріс

А дві прабабусі в долонечки плещуть –
Це ж радість яка – перший правнук у них!
А в мене ще дві молоді прабабусі
І їх ошчасливити я таки встиг!

30.07.2017 р.

*Дитячий стан душі проходить
через усе наше життя – саме він
спонукає нас шукати сенс життя,
шукати Бога.*

В.Леві

З ТАТОМ, З МАМОЮ – ДО ХРАМУ

В неділю з татусем і мамою
Я в храм ходила перший раз,
Складала ручки перед Бозею
І свічки ставила за нас.
Із високості, аж з-під неба
Промінчик доторкнувсь мене,
Шепнув, моргнувши: «Так і треба,
Моє дитятко золоте!»
А із ікон на мене очі
Дивились ніжно, як татусь...
Тепер із казкою щоночі
До промінця свого молюсь.
Матуся каже, світло Боже
Торкнулося мого чола.
Робити збитки вже негоже,
Бо зовсім я вже не мала.
Прошу здоров'ячка для мами,
Для татуса і рідних всіх,
Щоби війни не було з нами,
Бо убивати – перший гріх!

17.05.2017 р.

СТРУМОЧОК

Відбився від річки струмочок,
Біжить між травиці та квіт:
Привіт, синя хмарко і сонце,
Тобі, конюшинко, привіт!

Привіт тобі, пташечко в полі,
Привіт, стебелинко в росі,
Вербичка схилилася долі,
Лечу рятувати її.

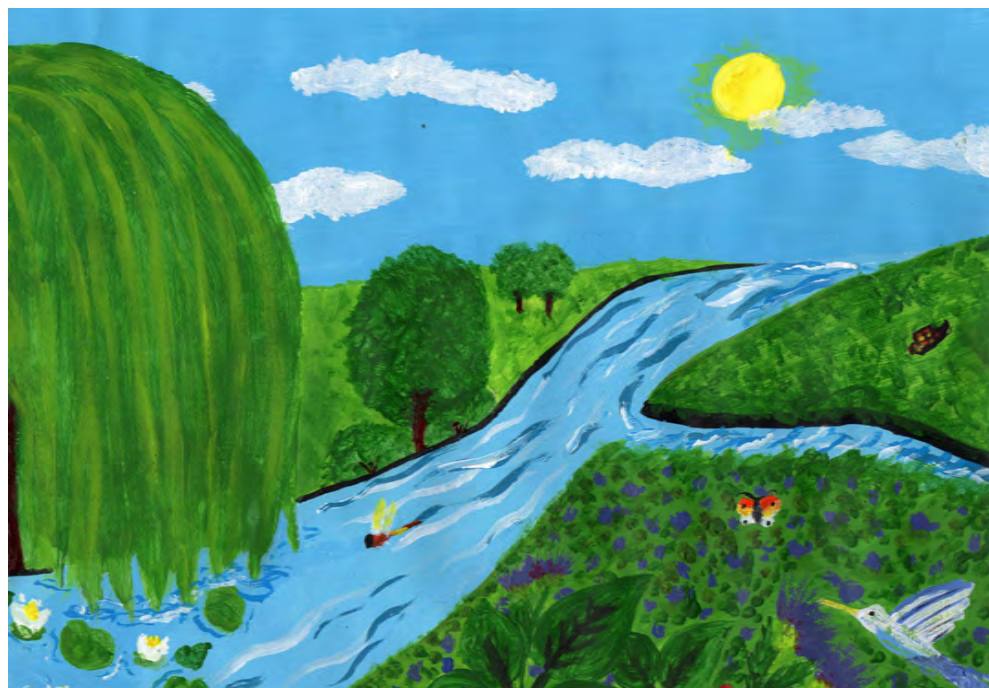
Дивись, я вже тут, біля тебе,
Обійму коріння твоє, –
До тіні пташиночці треба,
Від сонця, що спекою лле.

Напийся водиці, вербичко,
І віти свої піднеси,
Вже завтра тут буде травичка
В перлинах нічної роси.

І справді, вербиця підняла
Лозу, напоївши, увись,
Спасибі! – Струмочку сказала,
А він, усміхнувшись, знітивсь.

Скупай свої вітоньки в мене
І тінню мене прихисти,
Відтак... хочу, вербо, у парі –
Твій затінок в свіжість вплести.

30.06.2017 р.

*Яким жахливим був би світ, якби не
народжувались постійно діти,
що несуть з собою невинність і
можливість всякої досконалості.*

Д. Раскін

УКРАЇНСЬКІЙ ДИТИНІ

Пам'ятай – ти найкращий у світі,
Чужаку не складати ціни,
У краси – найчарівнішим цвіті,
Вам, синочки і доні, цвісти!

Пам'ятай, волелюбний вкраїнцю,
Ти – дитина побожних батьків,
Вподобляйся у всім чорнобривцю –
Квітці стійкості наших країв.

Будь люб'язний з своїми батьками,
І бабусиних рук не забудь.
То ж прямуй свого роду стежками,
Ти для нього - найкращий онук!

Щирість влий і у дружбу, і в поміч,
Серцем тішся, що зміг допомогти:
Це ж бо серце пускає пагін,
Це ж бо людяність дасть плоди.

КОЛИШЕ МІСЯЦЬ ЗІРОНЬКУ

КОЛИСКОВІ ДЛЯ МАЛЯТ

КОЛИСКОВА ДЛЯ ДОНІ

Тихо-тихесенько в хаті,
Киця вляглась на загаті,
Пташка принишкла в гніздечку,
Звірята по теплих містечках,
В м'якеньких перинках сопуть
Промінчиків сонячних ждуть...
Донечка з ними лягає,
Сонько дрімоту гукає:
Ну ж бо, дрімото, до хати!
Дівчинці треба вже спати.
Нумо, малечо! В рожевії сни!
Баю, дитинонько, люлі... Засни...

17.12.2016 р.

*Дорослі інколи потребують казки
більше, ніж діти*

О.Рой

КОЛЬОРОВІ СНИ

Втомився Марчик з м'ячиком,
Скрутилась ніч калачиком,
На прив'язі Сірко замовк,
Заснув у лісі навіть вовк.

Накрила нічка все подолом:
Грабельки, сапки під стодолом,
Укрила всіх звірят і птицю, –
Усім їм казочка вже сниться.

Зайчаті сниться тепла нірка,
А місяцеві – його зірка,
Папужці в клітці – насінинка,
Сіркові – пухова перинка.

Пухнастій киці сниться мишка,
Горобчикові – хліба кришка,
Паяцикові – цирку брама,
А Марчикові – його мама.

25.07.2017 р.

НІЧЕНЬКА СХИЛИЛАСЯ...

Ніченька схилилася принизесенько,
Дитя мале посапує солодесенько, –
Снить собі дитинонька, усміхаючись,
Від проміння місяця прикриваючись.

Ангел над голівкою склада рученьки
За здоров'я донечки, втіхи-внученьки:
Сили – в ручки-ніженьки, ясен розуму,
Вподобайся, дівчинко, дитю Божому!

Поцілунком солоду_торка донечку,
Промінцем від зіроньки ніжить скронечку,
Кличе до маленької сні-метелики,
Де з дитятком бавляться два ангелики.

Ніченька вмостилася в мале ліжечко,
Зіронька примоститься в хмар на ріжечку:
Спи, маленька дівчинко, моя ягідко, –
Гладить по голівоньці мама лагідно.

25.06.2017 р.

ДЕ Ж ТА НІЧЕНЬКА ЗАБАРИЛАСЯ?

Настрибалася, натомилася...
Де ж та ніченька забарилася?
Заспівай свою колисаночку
Для Вітусечки, для Оксаночки,
Для Матвійчика, для Олежика
І для котика, і для песика.

Натомилася, насвітилася...
Ясна зірка вниз покотилася!
В хмарку падала, не розбилася,
Там і спатоньки примостилася.
Спить, посапує на хмариночці, –
Мов на ваточці, на периночці.

Люляй, зіронько, спи веселочко,
Заховався день у пуделочку,
Заховався день, дав спочинок всім,
Всипав ніченьці жменьку теплих снів,
Кинув жмутиком колисковий спів
На крихіточок – доньок і синів...

25.05.2017 р.

ЗАСМУТИЛАСЬ ПІСЕНЬКА

Калать-калать по долині...
З ким я буду спати нині:
Чи з таточком, чи з мамою,
Чи з кицею під лавою?..

Чоколядку з'їла вчора.
Облизнула пальчик,
А матусі розказала,
Що то сірий зайчик.

Зі стола, нехотячи,
Послизнулась миска,
Але ж то не я була,
Це... Хвостиком – мишка.

А ще тістечок зі столу
Поцупила двійко,
Татусеві розказала (повідала),
То – братик Сергійко.

Ще на платтячку новому
Гудзик відкусила,
А на дірочку, що взялась
Квіточку вліпила...

Знов на мишку все спихнула –
Це її робота!
Гудзик... он який великий!
Не ввійде (влізе) до рота!

Калать-калать по долині,
З ким я буду спати нині:
Чи з таточком, чи з мамою,
Чи з кицею під лавою?..

21.03.2017 р.

Діти – то любов, що стала зримою
Новаліс

БАЙКА НА НІЧ

Матусю, матінко, дивись,
Із неба зірочка зірвалась,
Скотилась, впала, їй болить
Сердешна зіронька... Злякалась!

Украли в зірочки колись
Її маленьке ліжечко,
Тепер сердешна має спать
У місяця на ріжечку...

Гойдав сестричку місяць в ніч,
Щоб та солодше спала,
А зіронька, спросоння вся,
Скотилась... І упала...

Ось так і спить мале зірча,
Щоніченьки зривається...
Ну, хто ж в малесеньких краде?
Хіба він не встидається?

Ані в дорослих, ні в малих
Не можна відбирати,
Бо каже Бозя, що то гріх,
І будеш вік страждати...

Дивись, матусю, в мене тут...
Теплесенькеє ліжечко...
Нащо тій зіроньці висіть
У місяця на ріжечку?

Я поділюсь перинкою,
Зіб'ю м'якіш подушечку,
Щоб не боліли в зірочки
Ні плечики, ні вушечко...

Назавтра, квіточко моя,
Як кажеш, так і буде,
А зараз... Спатимеш, маля,
Солодким сон хай буде.
НА-ДО-БРА-НІЧ...

17.12.2016 р.

КОВДРОЧКА ДЛЯ КИЦЬ

Киця і котик туляться спати,
Ковдра коротка – лапки стирчать...
Будем з Софійкою іншу справляти,
Взимку ж на сіні так холодно спать.

Гарний напірник бабця зішила,
Онучка наповнила пір'ячком весь,
Щоб холодом кицю зима не ранила, –
Як віхоли буйні заблудяться десь.

Радіє Софійка: - Яка ж бо м'якенька,
Я спатиму з вами цю нічку... Ось тут!
Всерединці вляжусь, я зовсім маленька,
Хай мишки від заздрощів в нірках шкрябуть.

Маленька перинка на славу вдалася...
Як жаль її, пухову, кицям віддять, –
Бабусю, бабусю, моя дороженька,
І я на периночці хочу поспать...

Гаразд, моя крихітко, в шубку вдягайся,
Навіщо, бабусю? В перинці... Я... тут!
Хустину тепленьку... Нумо ж, не гайся!
Котики наші на сіні живуть...

Не хочу, бабусю, там холодно дуже,
А ліжечко в мене тепленьке, м'яке,
Віддам я перинку, мені вже байдуже,
До того ж у мене бо ковдрочка є.

Обняла бабуся онучку маленьку:
Серденько у тебе велике – не спить.
Покликала кицю і білу, й чорненьку:
Вам час працювати – мишок ловить...

04.03.2017 р.

*Яким жахливим був би світ, якби
не народжувались постійно діти,
що несуть з собою невинність і
можливість всякої досконалості.*

Д.Раскін

ПУСТОТЛИВА НЕСПЛЮШКА

Щоб синочок добре спав,
Дрімко-сонько ключик дав,
Щоб замкнути у куточку
Сплюшки маму – люблю дочку.
Дочка зветься Дрімотою,
Не дає усім спокою:
То дитину залоскоче,
То забавками гуркоче,
Манить пальчиком несплюшка,
Пустощі шепоче в вушка.
Годі, живко, пустувати.
Час дитині нашій спати.
Через сон прибуде сила,
Щоб маленького кріпила.
Сила – в ніжки, в рученята,
Закривай вже оченята.
Люлі-баю, люлі-бай,
Спи, синочку, засинай.

21.01.2017 р.

**МАЛОМУ НИШПОРЦІ,
АБО ЧОМУ? КУДИ?
ЗВІДКИ?**

*Кожна дитина в якійсь мірі геній, і
кожен геній в якійсь мірі дитина.*

А.Шопенгауер

МАЛЕ "ЧОМУ?"

Розкажи мені, мамо, будь ласочка,
Чому день, чому ніч надворі,
Чом смачна випікається пасочка,
Чому люди не завжди живі.

Чому татко спішить на роботу,
І не падає з неба літак,
Нащо в дім наш пускаєш гризоту,
Чому стільки нещасних собак?

Чому небо таке величезне,
Де початок і де в нім кінець,
Чому курочка замість курчаток
Родить повно в шкарлупках яєць?

Чому сіється дощик, матусю,
А по нім – веселкові мости?
Як я хочу по мостику тому
До хмаринки у гості зійти!

Хто мене положив у капусту,
А не в кущик жасмину, бузку?
Не люблю я тієї капусти,
Ну, будь-ласочка, мамо... Чому?..

24.05.2017 р.

ЗАЙЧИК – НЕПОСИДА

Може, зле... А мож, ніяк... Білий зайчик став русак:
Скинув шубку білу, поміняв на сіру.
Де ти, зайчику, озвись! Щось тебе не бачу..
Он! За кущиком чорниць... Зараз я прискачу.
Мама зайчика туди... Шустрика немає..
Де ж ти, синку? Ох біда! – Русого шукає.
Це ж okazія лиха шубку поміняла!
Краще б білою була... Спокій би я мала.
Непосида-зайчєня від мами ховалось,
Не зогледілось малє, як в яму зірвалось.
Рюмсає малє зайча, а гукать не вміє,
А матуся бідолашна зі страху аж мліє..
Тут з'явилась на гіллі цвіркотлива сойка,
Щось бурмоче, голосить, цвіркає і "йойка".
А по тому ізнялась, – мама за ї слідом:
Скоріш, соєчко, лети... щоб перед обідом
Сина-зайчика знайти, поки сита лиска..
Ось він, тут! Скоріш-скоріш! – вигукнула плиска.
Помагали їжаки зайчикові з ями..
Повпивались голочки напам'ять від драми.

26.06.2017 р.

ДВІ ГОЛУБКИ ВОРКОТИЛИ...

Дві голубки воркотіли – та й на полечку:
Квітуватися весні, яснім сонечку,
Щоб скупатись у струмку білім пір'ячку
І травичку потоптати на подвір'ячку.
Два голуби воркотіли – та й на ясені;
Один білий, другий чорний – двоє красені:
Де подруги, їх голубки, забарилися...
Чи ж у полі за промінчик посварилися?
Не сварились, голубочки: На побаченні
Сонце кинуло зимі: "До побачення!"
Обіцяло весноньку нам заквітчану,
В барвінкових обріях, з ним повінчану.
Ой прилине веснонька – та й до діточок,
В різнобарв'ї зіллячка, полем квіточок.

22.01.2017 р.

Завдяки дітям хочеться жити.

М.Аллі

ЯК НАРОДЖУЄТЬСЯ ДЕНЬ?

Пробудився, сполоханий досвітком, промінь,
Позіхнув, потягнувся, ліниво напнувши перину свою,
У гніздечка жбурнув ненаситно-притомлений гомін
І поплівся гасити бліду вечорову зорю.

Сьорбнув кави в розхристано-дивній піжамі,
Щось моргнув осокорам, на голову вищим сосни.
Допоміг відчинити, у золоті писану, браму,
За якою тулились вчорашньо-відіспані сні.

А тоді вже чеканив із золота чудну корону,
Уплітаючи в неї сапфірових каменів блиск:
Для свого короля і спорудження царського трону,
Над яким милувався захоплений сонячний диск.

Засвітилась в смарагдових барвах корона
У оркестрі дзвінкому строкатих пташиних пісень, –
Так промінчик у сяйві своїм і великій любові
Народив від небесного лона синьоокий і радісний день.
04.12.16 р.

СІМ КОЛЬОРІВ ВЕСЕЛЧИННИХ

Сім кольорів на небі,
Чому це так? Чому?
Кидає сонце промінь
Крізь хмарку грозову,
Не рветься дивне сонечко
Сховатись від дощу,
Напевно, покупатись
Кортить, як всім, йому:
Помити всі промінчики,
Рижоволосий чуб...
Насправді ж, не купатися
Серед зимовихгруд!
Помитеє, чистесеньке
Сміється нам згори,
А мостиком ввігнулися
Предивні кольори...
Піду спитати в братика...
Щось забагацько їх,
А я іще малесенька...
Як знати їх усіх?
Дивись, мала, пояснюю,
Їй братик відповів –
Цей мостик – це веселочка
І має сім тонів.
Червона і оранжева
Біжить дуга увись,
А потім у жовтесеньку
Вони, немов, злились.
За жовтим – голубесенька,
Як неба голубінь,
А дальше, придивися...
За нею – моря синь.
Остання з фіолету,

Що квітне, як бузок, –
Між сонечком і річкою –
Такий собі місток.
І зветься він веселкою
Чи райдуга – краса...
Та хто ж їх, любий братику,
Усіх запам'ята?!
На "Ч" – візьмем "чарівна",
А "осінь" – то є "О",
Що осінь "жовтокоса", –
Це знаємо давно,
На "З" візьмем – "замовила",
На "Г" – хай – "горобці",
На "С" – нехай «сіресенькі»
А "Ф" – то "фазанці".
Ні-ні, "фартух" на "Ф" –
Одягнемо ми наших горобців
І разом порахуємо,

Без зайвих манівців.
Ну, що ж, тепер, малесенька,
Учись і пам'ятай
Сім кольорів веселчиних –
Дугою в небокрай:
Чарівна осінь жовтокоса – (червоний,
оранжевий, жовтий)
Замовила горобчикам – (зелений, голубий)
Сіренькі фартушки – (синій, фіолетовий)

Дитина – це прийдешнє

В. М. Гюго.

В СОНЕЧКУ І ЗЛИВАХ

Тук-тук-тук – парасольки,
Хмарочка напнулась.
Я в новий дощовичок
Перший раз вдягнулась

Парасолька у грибочках, –
Потічки стікають,
Хмароньки із вітром
На цимбалах грають.

Кап-кап – вода із неба,
Я їй не даюся,
Каже мама: Дощу треба!
До нього сміюся

Падай, падай, дощику,
На ліси, садочки,
З татусем у ліс піду
По білі грибочки!

Тук-тук-тук – гуляє дощик
По лісах і нивах...
Благодатні літні дні
В сонечку і зливах!

20.05.2016 р.

*Дитячий стан душі проходить через
усе наше життя – саме він спонукає
нас шукати сенс життя, шукати Бога.*

В.Леві

МАТУСЮ, ЩО ТАКЕ ВЕСНА?

А що таке весна, матусю?

Весна?

Коли по довгім сні зимовім

Все оживає, воскреса,

Весна, дитинонько – це сонце,

Що квітку кличе до життя,

Краси – орнамент величавий –

Землі ручного вишиття.

Весна, серденько, – це пташина,

Що будить за вікном тебе,

І завтра діточок в гніздечку

Вона з любов'ю приведе.

Весна – тепло, стеблинку пестить,

Цілує птаху, ніжить плід,

Це та пора, що хлібом родить

Для всіх людей на цілий рік.

24.03.2017 р.

Цей світ судити будуть діти.

Ж.Бернаноса.

СІМ ДНІВ

По неділі – понеділок
За собою весь тиждень зове, –
Почни дещо нове з понеділка,
Добре справа для тебе піде...
Другий день серед тижня – вівторок –
День активний і зібраний день, –
Найщедріший із тижня цілого
Для наповнення наших кишень...
Середа – золота середина
Між початком й логічним кінцем, –
Серед тижня – така половина
Праці доброї – славним вінцем!
Ось приходить четвер... Він четвертим
За порядком у тижні іде,
У четвер – терез шалька додолу
Переважає... майже, паде...
Вона впевнено в п'ятницю хилить,
Що є п'ятою з-посеред днів,
Почерговість не згубить, не змилить,
Хоч би як ти цього захотів.
Так добралися ми до суботи –
Відпочинку – на кожного смак...
Треба всьому давати зупинку,
Бо ж розгубиш себе позаяк
Ось ввірвався наш потяг в неділю, –
День такий, що подбати пора
Про серденько і душу – в офіру,
Бо для цього – неділя свята.

*Понеділок-вівторок – тижня початок,
Середа і четвер – середина й додаток,*

*П'ятниця – п'ята, за нею – субота, –
Це означає "СТОП!" у роботі,
Турбуйся в ці дні про здоров'я і тіло!
П'ять днів воно цього чекало й хотіло!
Неділенька наша – не наша, а Божя, –
Турбуйся про душу, щоб була хороша.*

27.04.2017 р.

*З маленькими дітьми, як з інтелегентами:
коли вони шумлять, вони діють нам на
нерви, коли сидять тихо – це підозріло*

Г. Лауб.

ЦІКАВА РОЗМОВА

Татусь мені каже про пору...
Пора – це однак, що час?
Звичайно, дитино, порою
Відмірюєм кожному з нас...

День року народження взимку –
Холодна зимова пора,
Газдує три місяці, синку,
І ім"я її – зима.

Пора, що весною зоветься
З'являється в березні нам.
Підсніжники з татом збираєм
І тішимо наших мам.

Минає три місяці скоро
І топиться літо у мед –
Пора вітамінів, відпусток-
Чарівних принад – секрет.

За літом – у гості осіння
Приходить пора завжди,
І це за її повелінням –
На світі з'явився ти

Тому я обожнюю осінь, –
Допитливий син у нас є...
В блакиті – нахмурена просинь –
Щастя найбільше моє.

01.08.2017 р.

ВЕДМЕДИКОВА ОБІЦЯНКА

Мале дівчатко з носиком кирпатим,
З мрійливим поглядом з-поміж пухнастих вій
Тлумачить щось малому ведмежаті:
Авжеж, Михайло – плакса! Голосій!

Ти ж чоловік! Либонь цього не знаєш?
А хлопчикам сльоза – не до лиця...
Чого в вікні, Михайлику, шукаєш?
Разів вже сто казала, що весна!

Не плач, ведмедику, не рюмсай, любий Місю,
Зима повернеться... Татусь мій слово дав!
Вдягну і шапочку, й зимові рукавички,
І ковзани вдягну, що він подарував...

Новенькі ще... Стальне блискуче лезо...
Чекати мають до наступної зими...
Ех... Казав татусь, мені завдали стресу,
Купивши в подарунок ковзани.

Весна мине, за нею – літо, осінь,
Мій зубчик випаде і виросте новий.
А ще – в косичку заплетуться коси,
Як прийде час на нові ковзани...

Не плач, Мишко! Як сирості багато!
Від неї хата наша скоро зацвіте,
Ти ж-бо складав обіцянку для тата:
Тримай її, бо зубчик не впаде!

15.03.2017 р.

*Велика людина - це той, хто не
втратив свого дитячого серця*

Мен Цзи

СНІЖИНКА ДЛЯ ДОНЕЧКИ

Матусю, голубко, подушки нема...
А за вікном ти казала: Зима...
Пір'ячком трусить із ясного неба,
На чім буду спати, матусю?.. Не треба...
Не плач, не журись, моє ясне сонечко:
Це сніг дуже схожий на пір'ячко, донечко,
Дивись, ось сніжинка! Ти бачиш яка...
Краса неймовірна – холодна ... м'яка...
А ще вона схожа на зірку чудесну,
Що з місяцем світить – красуню небесну.
Дивися, мамусю, сніжинки нема...
Куди вона ділась, куди утекла?
Стопилась сніжинка на теплій долоні,
Залишивши слід свій – сльозинку, для доні.
Краса ця холодна зникає в теплі,
Бо жити лиш може в холодній зимі.

26.12.2016 р.

ПЛЕКАЙ
У СЕРДЕНЬКУ
ЛЮБОВ

*Найкращий спосіб зробити дітей
хорошими – це зробити їх щасливими.
О.Уальд*

НЯВЧИТЬ КИЦЯ НАДВОРІ

Нявчить киця надворі,
Хтось її покинув,
А мороз тріщить вночі,
Обійми розкинув.

Киця, наче рукавча,
Проситься до хати,
Киця – киці дитинча...
Має замерзати?

Сина мама обняла,
Що будеш робити?
Драма плаче тут ціла...
Киця має жити!

Запросили котеня,
У тепло, до хати, –
У довіри навмання
Затишку шукати

Мили з мамою коша
Шампунем і милом, –
Ось знайшла тебе душа
З великим вітрилом!

Має серце син м'яке, –
Дякувати Богу!
Добрі діти – це святе, –
Матимем підмогу!

31.07.2017 р.

*Якщо ви поступилися дитині, вона
зробиться вашим повелителем,
та для того, щоб заставити її
підкоритися вам, доведеться
щохвилини домовлятися з нею.*

Жан – жак Руссо.

ДИВНА ЗАБАГАНКА

Закортіло собачаті бджілочкою стати
І нектар у хоботку в вулик доставляти...
Він тягнувся до квіток: нюхав, пчихав, "ахав",
А вночі тихесенько у подушку плакав.

Скавулів, питав у всіх: як бджолою стати,
Бо не може, м'якосерде, ні їсти, ні спати.
Тут Михайлик, друг його, ніжно заспокоїв:
Якби стався ти бджолою, – що ж би ти накоїв?!

Ти мій песик! Друг мені! Бджілки я не хочу!
І без тебе зле мені, бджіл навкруг досхочу!
Ти у мене лиш один – друг найкращий в світі,
Дивний песику малий, закоханий в квіти.

Не зводи себе, малий, йдем до холодочку,
В татуса я попрошу: хай прикотить бочку!
Я тобі допоможу, висаджу не неї,
Щоби нюхати ти міг маки і лілеї.

Залишайся собачам, друже мій маленький,
Знаєш, як тебе люблю, песику дивненький!
Я букети квіточок рватиму щоранку,
Лиш про бджоли й мід забудь – дивну забаганку.

27.06.2017 р.

*Дитина потребує вашої любові саме тоді,
коли вона менше всього її заслуговує*
Е. Бомбек.

ОКРАЙЧИК ХЛІБА

Окрайчик хліба залиши
пташині в годівничці,
Чи на штакетину ввіткни, –
Нехай з'їдять...
Ніколи не убуде у такій дрібничці,
Хороші вчинки очі не разять
Не копай, хлопчику той хлібчик,
Наче м'ячик,
Бо в мить ту хтось вмирає без їди, –
Печення, вафельки, не з'їджений калачик...
Так просто відвернути від біди!
Все, що довкола нас,
то Господь посилає...
А ще Він в серденько вложив –
Любити нам...
Так за просто окраєць – на сміття...
Й життя немає,
Але любов і серця порух
Закриє тьму болючих драм
Пильнуй своє серденько,
донечко і сину,
Бо Бог туди любові нам роздав...
І, як не важко, то врятуй...
хоча б пташину,
Щоб на землі Господь
дитину добру мав.

28.03.2017 р.

*Дитинство – це коли все дивно
і ніщо не викликає здивування
Антуан де Рівароль*

НАВШПИНЬКИ ПІДНЯЛАСЬ БІЛОЧКА...

Навшпиньки піднялась білочка,
Брати навчили з руки...
Любить цукерку і хлібчика,
Яблучка любить й грушки

Глянь, моє серденько, в очки...
В них ще немає страху.
Довірлива... Ще не вгодила
На руку недобру, лиху.

Бач, оченята довірою,
Дякою світять тобі.
Шкодити тому, хто вірить...
Хай не присниться вві сні.

Чуєш, моє янголятко,
Добрим іди по землі,
Щоби сльозиночка жодна
Не впала в великі жалі

Ані в тваринку, ні в птаху...
У все, що слабкіше, ніж ти, –
Не запускай горя-страху,
Не спричини їм біди.

16.03.2017 р.

*Якщо ви поступилися дитині,
вона зробиться вашим повелителем,
та для того, щоб заставити її
підкоритися вам, доведеться
щохвилини домовлятися з нею.*

Жан – жак Руссо.

НЕ ЛЕДАЩО

А в нас веселі , колом, каруселі:
ведмідь, машина , кинуті гантелі...
Під кріслом лялька зовсім без волосся,
Купить перуку лялі довелося...
А під столом смішний заплакав паяц,
Побачивши, як скиглить сірий заяць...
Схотів онучок свято влаштувати:
Не знав малий, як радість показати.
Приходом тішився бабусином онук:
Літали іграшки, ціляв усердно лук...
Не вгомониться Петрик, наче завели,
Ховались коники і плакали слони...
Зняла пальто бабуса у прихожій :
На мого внучка хлопчик цей... лиш схожий...
Куди ти, бабцю? Я ж тобі радію
І бути дома сам – я поки що не вмію...
Дивися, внучку, коник аж зайшовся,
Коли візочком ти по ньому перейшовся,
І пудель-песик вже давно без оченят,
Відтяті дзьобики в маленьких каченят...
Не залишай мене, бабусенько, самого,
Пробачення я випрошу у нього,
Умить знайду й приклею оченята,
І приберу усю свою кімнату.
Скажи, ведмедику, бабусі, щоб не йшла,
Я буду знов дитина золота

На це бабуса, усміхнувшись, відповіла:
Всідайся, Петрику, на бабині коліна,
Я розкажу тобі про хлопчика-ламайка
Це довга й дуже мудра байка...
Скінчила оповідь бабуса повідати,
Як Петрик іграшки почав усі збирати :
У зайця – вухо... хвостик – у лисиці,
Колеса від машини – всі на спиці...
Допоможи мені, бабусенько, зладнати,
Ніколи більш не буду їх ламати...
Ламайком-хлопчиком не хочу більш нізащо
І прибиратиму! Я ж зовсім не ледащо!

22.02.2017 р.

*Мені здається, що одна з найбільших
удач у житті людини – це щасливе
дитинство.*

А.Крісті

ДІВЧИНКА НАСТУСЯ

Посварились горобці
Через хліба крихтівці, –
Чубилися, билися,
Снігом порошилися...
Довга , люта та зима,
Зерен в зимоньки катма
На саночках - ковзанах,
Хто в барлогах , у лісах
Птаха – боса, без зерна,
Поможіть! Помре вона...
Тут сорока десь взялась,
Каркнула і ввись знялась,
Мудрим оком осягла, –
Білобока і стара:
Цить! Замовкли горобці!
Бій за хліба крихтівці?
Гай, чубастики, летім,
Буде їжі нам усім!
Там зернина і вода
Не злякають холода.
Там, Настуся щоранку
Пригощає сніданком,
Ще й обід носить Настя
Кожен день, як удасться
Он за тим роздоріжжям –
Щедро хліба і збіжжя,
Там гостинців уволю
На горобчика долю

Вже ніхто не сварився,
Ще й в водичці помився
Насті дяку співали
І концерт обіцяли
По зимі, як воскресне,
Крига річкою скресне
Любить Настя пташину,
Накидає в торбину,
Куди йде – там вгощає –
Добре серденько має.

12.02.2017 р.

ЗРОБИ, ДІДУСЮ, САНОЧКИ.

Зроби, дідусю, саночки
Такі, як вмієш ти,
Щоб кованії рамочки
Котились з висоти.

Зроби, дідусю, саночки,
Най котяться з гори,
На заздрість всій околиці
Гучної дітвори.

Щоби спускались з пагорба
І тішили усіх!
Зроби, дідусю, саночки,
Щоб я возитись міг.

Нехай полозки ковзають, –
Срібlistі на снігу...
Зроби, дідусю, саночки, –
Я так тебе люблю!

06.08.2017 р.

*Батько і мати, тато і мама –
це перші два авторитети, на
яких у дитини ґрунтується світ,
ґрунтується віра в життя, в людину,
в усе чесне, добре, святе.*

Лукіан

ПЕСИК-

Прийшов песик з прогулянки,
Лапки наставляє,
А матуся ганчіркою
Миє, витирає

Маєш, песику, чистенькі
В хаті лапки мати,
Тулишся до Марчика,
Норовиш з ним спати

Собачина не перечить,
Залюбки у ванній
Віддається від душі
Процедурі банній

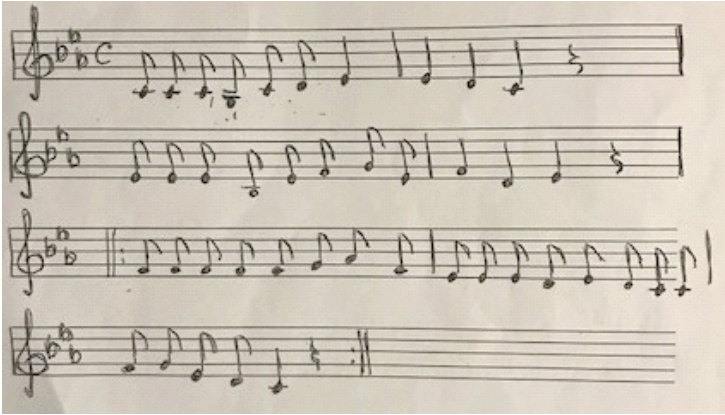
Ось такого приятеля –
Відданого друга,
Любимо родиною, –
Це його заслуга.

01.08.2017 р.

ПІСЕНЬКИ- ВІЗЕРУНКИ

СВЯТА ДИТИНСТВА

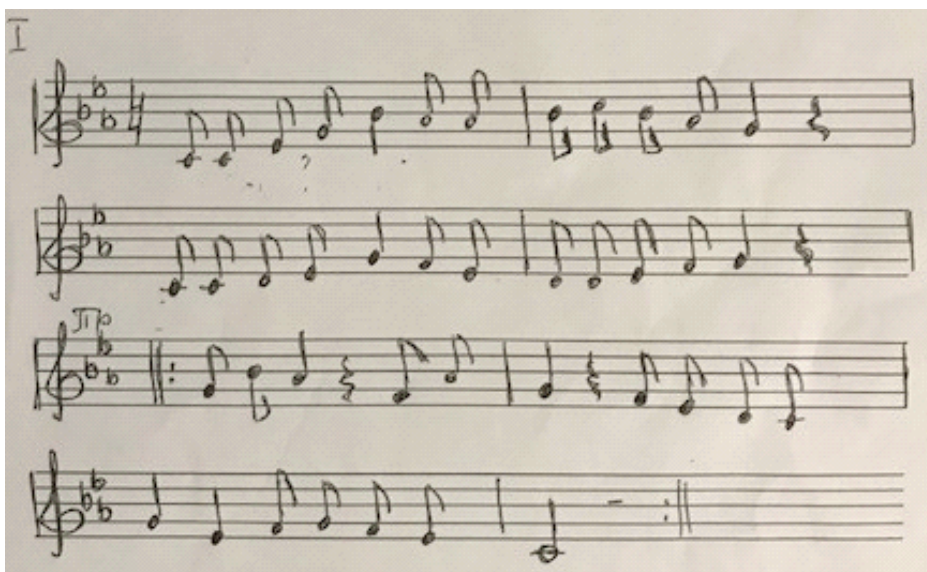
В грудні святий Миколай
Йде до нас.
Це потіхи і любові –
добрий час.
Ми чекаєм його ласки,
Із небес-чудес і казки –
Добрий – добрий час!

Грудень двері відчиняє
у свята,
Та пора, що наступає –
золота –
Повна радості, колядок,
Молитов і чоколядок, –
Йдуть-йдуть свята!

Святий, святий, Миколаю,
йди до нас!
Я нову молитву знаю
вже якраз.
Ми послушні, чемні діти
Будемо в цей день радіти, –
Добрий-добрий час!

02.08.2017 р.

ЗИМОНЬКО, ПРОЩАВАЙ!

Не лякай нас, зимонько,
Ти не так страшна,
У віконце стукає
Вже до нас весна

Приспів

Ой весна, ой весна,
Дівчина в віночку,
Квітами красна

Не журися, зимонько,
Бо на другий рік
Будеш господиня ти
Краща, ніж торік

Приспів

А тепер вже весна
Стукає у вікна –
Квітами рясна

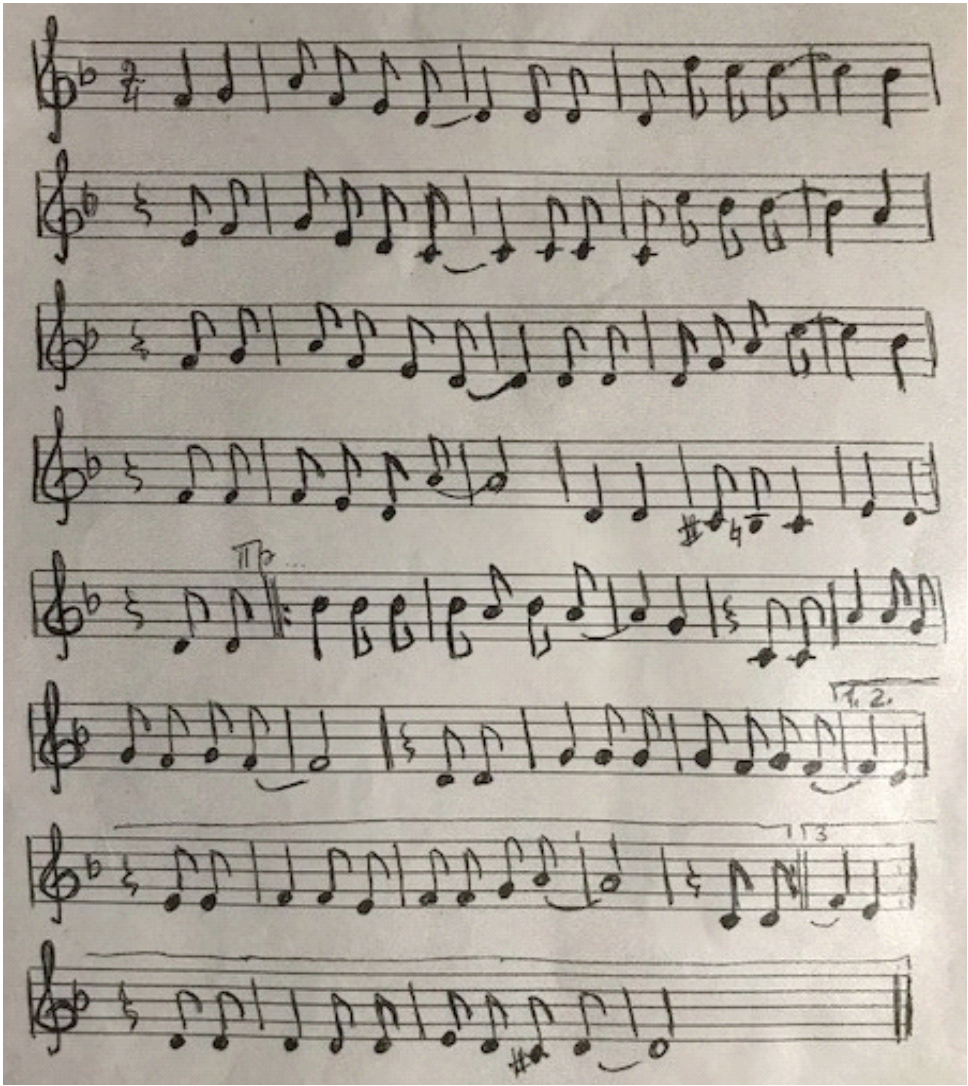
Проведем тя, зимонько,
До самих воріт,
Грітись вже на сонечку
Хоче киця й кіт

Приспів

Прощай! Нам вже час
Зустрічати весноньку,
Що зігріє нас!

02.08.2017 р.

КВІТИ ДЛЯ ЖІНКИ

Перші квіти весни – для моєї матусі,
Для моєї сестри і моєї бабусі,
Їх даруємо вам в ваше свято жіноче
І найкращого лиш всім вам зичим охоче

Приспів

Хай ніколи-ніколи не в'яне
Ваша ніжна жіноча краса,

Як на сонці роса висихає –
Ваша щира солона сльоза
Хай ростуть ваші діти й онуки,
Як підсніжники після зими,
Хай ціловані будуть ті руки,
Бо того заслужили вони.

22.02.10 р.

МИ ДЯКУЄМ, БОЖЕ!

Ми дякуєм, Боже Єдиний,
За те, що єднаєш нас всіх,
За те, що українськеє слово
Вплітаєш у радість і сміх.
За те, що збираєш, гуртуєш,
Даруєш тепло і любов.
Ми ріднее слово підносим
У вдячності всіх молитов

Приспів

За літери, слово, малюнки,
За писанок всіх візерунки,
За мамину радість і мрію,
За віру тверду і надію

За те, що матуся в суботу,
Натомлена в школу веде
І хлібчик турботливо з соком
У торбочку нашу кладе.
За те, що матуся і тато –
Родина українська моя
Нас учить читати й писати,
Молитися Богу щодня.

15.04.09 р.

ЗАЛЕСОВА-КАРПЛЮК Надія Володимирівна

Великий світ маленького дитинства

Дитяча поезія

“Писаний Камінь”

Косів

2017

Художнє оформлення

Імя Фамілія

Комп'ютерна верстка

Віталія Стефурака

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”

Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 5083

Івано-Франківська обл., м. Косів,

вул. Незалежності, 28.

Тел-факс: 2-24-91

E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 05.10.17. Формат 70x100\16. Папір офсетний.

Друк офсетний. Умов. друк. арк. ????. Обл.-вид. арк. ???.

Тираж ??? прим. Замовне ???.